

[Undervisningsministeren.]

side overfor disse kulturelle bevillinger, hvis antal er legio, havde stillet sig sådan; at man havde villet modsætte sig en ajourføring, havde det faktisk været ensbetydende med en nedskæring af hele det kulturelle niveau.

Lad mig tage et eksempel, nu da vi er kommet ind på det, der skete den ulykkelige 18. september, lad os tage rigsbibliotekarens bevillinger. Med hensyn til hele den store post, som vedrører indkøb af bøger for at holde det danske videnskabelige liv gående, bøger, som skal købes i dollarlandene, er det ganske givet, at rigsbibliotekarens første reaktion vil være den at sende mig — det er ikke kommet endnu, men jeg forudser, at det nødvendigvis må komme — et forslag om en forhøjelse af bevillingen, fordi vi ellers afskæres fra amerikansk litteratur i det omfang, som dansk videnskab må kræve. Det er jo ikke noget, jeg kan gøre ved, jeg nævner det bare som et eksempel, som en kendsgerning, og hvis jeg deroverfor ville bruge vendinger som dem, det ærede medlem her i dag brugte overfor folkebibliotekerne, kan jeg ikke se andet, end at så betyder det reelt, at vi på dette område vil nedskære. Hvis vi med hensyn til bibliotekerne ville sige, at en ajourføring som den, vi har gennemført på alle andre områder, den standser vi her overfor dem, så tror jeg nu alligevel ikke det ærede medlem ville sige, at jeg er uredelig, når jeg påstår, at så ville det for denne gren af det folkeoplysende arbejde betyde en reel nedskæring i sammenligning med, hvad vi har gennemført overfor alle de øvrige grupper af kulturbevillinger. Det er sådan, jeg har opfattet det. Det ærede medlem må ikke opfatte det, som om jeg i nogen henseende har villet benytte udtrykket uredelighed overfor det, det ærede medlem fremførte, men jeg må alligevel bekende — det skal jeg sige tilsidst —, at jeg var dybt skuffet over det, det ærede medlem udtalte. Jeg synes, jeg var berettiget til at fremføre, hvad jeg fremførte overfor et parti, som ellers altid har bebrejdet mig, at jeg kørte altfor langsomt med hensyn til det kulturelle.

Til det ærede medlem hr. Kristian Nygaard skal jeg sige — nu da jeg fik lidt skarpere at høre formuleringen af det, det ærede medlem tænker sig efter 1961: hvis der er en kreds af beboere, der kræver det, som det ærede medlem udtrykte sig —, at det falder jo på en ejendommelig måde sammen med det, som det ærede medlem hr. Marius Buhl var inde på, når han overfor mit spørgsmål om det utilfredsstillende biblioteksbehov stillede spørgsmålet: Ja, findes der et

sådant behov? Dette vil jeg meget gerne tale med udvalgsmedlemmerne om, fordi jeg kan forstå, at der fra alle sider er blevet givet udtryk for, at man egentlig er enig i, at hvis behovet findes, skal det tilfredsstillendes. Det kunne være, at vi ved rigtig at tænke det igennem kunne finde en tilfredsstillende formulering. Det er i hvert fald noget, jeg gerne vil debattere.

Det ærede medlem hr. Marius Buhl rejste tilsidst spørgsmålet om de 430 sogne og sagde, at de var næppe stort anderledes end de andre. Jeg tror — skønt jeg ikke skal give mig ud for at kende dette her til bunds, det gør jeg slet ikke, jeg må naturligvis have sagkyndig hjælp til at udrede sagen i enkeltheder, og det kan vi få i udvalget —, at vi vil kunne finde, at nogle af de 430 sogne ligger så nær ved købstadsbiblioteker eller andre større biblioteker, at det simpelthen havde været praktisk, at de gled ind under dem. Det er den ene gruppe. Men så er der den anden gruppe, som udgøres af så små kommunale samfund, at vi er kommet ned under den størrelsesorden, som rigtig synes de har råd til det. Vi kommer altså ved vor udredning til også at beskæftige os dermed. Jeg vil ikke tro, de mennesker er anderledes end vi andre — det er slet ikke sådan —, men jeg vil blot tro, at vi måske kommer til en dimension af kommunalsamfund, som rummer visse vanskeligheder for at få denne ordening etableret. Det kunne jo også være interessant at få diskuteret det i udvalget, og jeg vil da meget nødig have, at vi ved behandlingen af lovforslaget ligesom skulle lade spørgsmålet gå i hårdknude, hverken problemet vedrørende det finansielle eller spørgsmålet om, hvorvidt ordningen skal være obligatorisk. Hvis blot vi kunne enes om på den ene side, at dette meget vigtige oplysningsmiddel skal have sit rimelige råderum her i landet og ikke behandles stedmoderligt, og på den anden side, at det virkelig må anses for en offentlig opgave, at der for alle, specielt unge — jeg gentager: specielt unge — virkelig er forhånden det oplysningsmiddel, som bibliotekerne er, så tror jeg, der vil være mulighed for at finde en vej, som kan samle os alle til en løsning af opgaven.

Formanden: Det ærede medlem hr. Karl Olsen har ordet for en kort bemærkning.

Karl Olsen: Den højtærede minister erklærede, at det ikke var tilsigtet, når han havde sagt, at vi gik ind for en nedskæring, og ministeren oplyste, at udtrykket var et